

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený xxx
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: xxx, xxx
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti: S. K., narozená xxx
bytem v ČR: xxx, xxx

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024 č. j. OAM-15590-37/PP-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle ust. § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 35 dnů od právní moci žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

2. Žalobce v žalobě namítal, že dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu má účastník řízení právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí alespoň v rozsahu nebo podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Teprve není-li to možné, sdělí se účastníkovi řízení alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Za účelem posouzení, zda lze účastníka řízení seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí uchovávanými odděleně mimo spis alespoň v rozsahu nebo podobě, která nezmaří účel utajení, si správní orgán vyžádá vyjádření (stanovisko) původce těchto podkladů. Měl za to, že žalovaný správní orgán si nevyžádal vyjádření původce utajovaných informací za účelem posouzení, zda lze žalobce seznámit s utajovanými informacemi. Hodnocení, zda lze žalobce seznámit s utajovanými informacemi, pak dle jeho názoru v napadeném rozhodnutí zcela absentuje.
3. Žalobce rovněž poukázal na to, že ze sdělení správního orgánu není zřejmé, zda se skutečnosti vyplývající z utajovaných informací týkají přímo nějakého osobního jednání žalobce, jímž by žalobce sám osobně mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo se týkají výlučně jednání jiných osob, s nimiž byl žalobce v nějakém blíže nespecifikovaném kontaktu. Žalovaný sice poměrně stroze a stručně hovořil o určitém jednání žalobce v kriminálně závadovém prostředí, které se minimálně z části odehrává ve prospěch těchto osob, nekonkretizoval však vůbec, ani typově, povahu jednání právě žalobce v tomto prostředí. Určení jeho typové povahy je přitom zásadní pro obranu žalobce. V této souvislosti si žalobce dovoluje odkázat na bod 50 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 8 Azs 17/2024-39, v němž Nejvyšší správní soud určil: „*Stěžovatelka tak je povinna žalobci sdělit v obecné rovině typové určení konkrétní nežádoucí činnosti žalobce, tak aby mohl účinně namítat relevantní okolnosti a navrhnout důkazy.*“ Správní orgán v záznamu hovoří dále o kontaktech žalobce, neupřesňuje však, zda se jedná o kontakty týkající se jeho soukromého, rodinného či pracovního života, navázané přímo v České republice, jiném členském státu Evropské unie, v zemi původu či kdekoli jinde. Upřesnění a konkretizace povahy kontaktů žalobce, pro které je vyhodnocován jako ohrožení veřejného pořádku, vnímá žalobce subjektivně jako zcela zásadní skutečnost.
4. Podle žalobce pak zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány musí posoudit věrohodnost, konkrétnost a relevanci utajované informace na konkrétní případ. V žalobě pak žalobce konstatoval, že „...s ohledem na vlastní nevědomost o jakýchkoliv aktivitách v kriminálně závadovém prostředí, jeho bezúhonnost a absenci negativních poznatků k jeho osobě přesvědčen, že utajované informace v řízení o jeho žádosti opatřené prvek věrohodnosti, přesvědčivosti, relevance k vedenému řízení a dostatečné individualizace k osobě žalobce nemohou splňovat a že neposkytují dostatečně přesný, jasný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci.“
5. V předmětném případě se jednalo o aktivaci výhrady veřejného pořádku ve věci upravené unijním právem, konkrétně pobytovou směrnicí. Právě ve světle pobytové směrnice by pak vnitrostátní právní úprava ji provádějící měla být vykládána a aplikována (obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32 či nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20). Správní orgán přitom již na str. 2 napadeného rozhodnutí právní postavení žalobce jako rodinného příslušníka dvou občanek Evropské unie nerozporoval a přistoupil k zamítnutí žádosti žalobce a souvisejícímu omezení jeho svobody pohybu a pobytu na území členských států Evropské unie výlučně z důvodu aktivace výhrady veřejného pořádku. Značná část napadeného rozhodnutí (str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí) se věnuje výkladu neurčitých právních pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku, avšak v kontextu nepřiléhavé, a nikoliv aktuální judikatury. Žalovaný v záznamu do spisu i v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje výlučně (blíže nespecifikované) kontakty žalobce na kriminálně závadové prostředí, případně organizované zločinecké struktury, aniž by kladl důraz na samotné osobní chování či jednání žalobce. Z toho žalobce dovozuje, že důvodem pro aktivaci výhrady veřejného pořádku jsou primárně jeho kontakty na určité osoby, nikoliv jeho osobní jednání jako takové. Žalobce má za to, že i s ohledem na jeho veřejnou známost samotné kontakty na osoby podílející

se na organizované trestné činnosti, jichž si však žalobce není vědom, nedosahují pobytovou směrnici vymezeného standardu pro aktivaci výhrady veřejného pořádku. Pokud jde o žalobci vytýkané porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt na území České republiky (poslední odstavec na str. 7 napadeného rozhodnutí), žalobce si jej nedovolí bagatelizovat, toto však dle názoru žalobce nemůže být, ať už samo o osobě, nebo ve spojení s neupřesněnými kontakty žalobce na kriminálně závadové prostředí, důvodem pro aktivaci výhrady veřejného pořádku a omezení styku s nezletilou dcerou - občankou České republiky ve věku xxx roky a družkou, občankou České republiky, s níž má žalobce trvalý partnerský vztah.

6. Dále žalobce namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Právní závěr napadeného rozhodnutí totiž žalobce z hlediska zákona o pobytu cizinců předem diskvalifikuje z možnosti získání jakéhokoliv jiného pobytového oprávnění na území České republiky na předem nepředvídatelnou dobu a současně ohrožuje platnost jeho krátkodobého víza rodinného příslušníka občana Evropské unie, které mu může být z téhož důvodu zrušeno. Ačkoliv tak žalobci není přímo napadeným rozhodnutím zakázán vstup na území České republiky, napadené rozhodnutí mu výslovně ukládá povinnost vycestovat z území České republiky ve správním orgánem stanovené lhůtě a staví jej svými důsledky do natolik nejisté pobytové situace ohledně možnosti budoucího návratu do České republiky, že je jeho dopad srovnatelný s uložením správního vyhoštění z území České republiky. V důsledku napadeného rozhodnutí je znemožněno trvalé společné soužití s partnerkou na území České republiky i tvorba jakýchkoliv společných budoucích plánů. Žalobce sice bude moci svou družku navštěvovat na základě jemu uděleného krátkodobého víza rodinného příslušníka občana Evropské unie, avšak nanejvýše na dobu 90 dnů v rámci každého 180denního období a pouze za předpokladu, že mu toto vízum bude zachováno. Mezi žalobcem a jeho družkou se přitom v souvislosti se sdílením společné domácnosti vytvořily pevné a stálé osobní vazby, které by jejich vzájemným odloučením byly ohroženy či, v horším případě, v důsledku napadeného rozhodnutí přetřhány. Žalobce měl za to, že provedení výsledků jeho osoby a jeho družky za účelem vymezení intenzity zásahu do jejich soukromého a rodinného života bylo nezbytné, aby mohla být následně řádně posouzena jeho proporcionalita. Za stavu spisového materiálu, jak s ním bylo žalobci umožněno se seznámit, má žalobce za to, že žalovaný, co do intenzity zásahu do rodinného života partnerů, rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce dále poukázal na všeobecně známou skutečnost, že jeho více než 10letý pobyt na území České republiky byl spojen s jeho činností profesionálního xxx ve xxx xxx xxx. Nevydání (stabilního) povolení k pobytu přitom nevyhnutelně vede ke zmaření všech budoucích plánů žalobce z pohledu jeho dalšího působení na území České republiky a ohrožení jeho ekonomických a společenských vazeb na území České republiky, jelikož žalobce nemá žádnou jistotu ohledně možnosti jeho návratu do České republiky.
7. Žalobce také uvedl, že již ve své žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie označil dvě osoby, na které má vazby, tj. přítelkyni a nezletilou dceru, obě občanky České republiky. Od samotného počátku správního řízení tak bylo žalovanému známo, že žalobce je otcem nezletilého dítěte narozeného v České republice, s nímž dříve sdílel společnou domácnost a o nějž do dnešního dne pečuje, tráví s ním svůj volný čas a podílí se na jeho výživě. Žalobce poukazuje, že hledisko nejlepšího zájmu nezletilého dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte má v řízení o vydání, zrušení či prodloužení pobytového oprávnění jeho rodiče zcela zásadní význam, kdy správní orgány jsou povinny mu věnovat mimořádnou pozornost, opatřit si dostatek podkladů, na základě kterých budou mít přehled o rodinné situaci cizince a jeho dítěte, definovat nejlepší zájem nezletilého dítěte a intenzitu a stupeň zásahu do něj v případě nevydání, zrušení či neprodloužení pobytového oprávnění jeho rodiči a následně posoudit jeho proporcionalitu. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný dostatkem podkladů pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery nedisponoval, což se odrazilo rovněž v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice vycházel z obsahu protokolu o podání vysvětlení na pracovišti Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy,

odboru cizinecké policie, podání vysvětlení však nebylo zaměřeno na výchovu a péči o nezletilou dceru. Žalobce současně poukázal na znění ust. § 137 odst. 4 správního řádu, podle něhož nemůže být záznam o podání vysvětlení užit jako důkazní prostředek.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, přičemž shledal, že žádná z žalobních námitek nezpochybnila napadené rozhodnutí, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Při jednáních konaných před zdejším soudem dne 27. 8. 2024 a dne 3. 9. 2024 právní zástupce žalobce a zástupkyně žalovaného setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. K předmětné věci se pak rovněž vyjádřila osoba zúčastněná na řízení.
11. Ve správním spise se pro daný případ nalézají především tyto podstatné dokumenty: žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ze dne 1. 11. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-15590-37/PP-2023 ze dne 27. 5. 2024. Mimo správní spis se pak nachází zejména utajované informace č. j. V10/2022-OAM a č. j. V31/2024-OAM.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 11. 2023 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Při podání žádosti pak žalobce tvrdil, že jej lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž tuto skutečnost správní orgán v průběhu řízení nezpochyboval. V řízení byl doložen rodný list nezletilé dcery žalobce, která je občanskou České republiky, dále pak řada fotografií z různých časových okamžiků a různých míst, ze kterých správní orgán usoudil, že žalobce je se svou dcerou v osobním styku. Žalobce nežije s dcerou a její matkou ve společné domácnosti, přičemž se považuje za rodinného příslušníka osoby zúčastněné na řízení, která je státní občankou České republiky. K prokázání existence trvalého partnerského vztahu bylo doloženo prohlášení osoby zúčastněné na řízení včetně společných fotografií s žalobcem. Správní orgán rovněž nechal provést pobytové šetření v místě hlášeného pobytu žalobce, ze kterého vyplynulo, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení byli v době pobytového šetření fyzicky na místě zastížení, přičemž předložili společné fotografie a osobní věci. Správní orgán dále zkoumal, zda v případě žalobce není dán některý z důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný z cizineckého informačního systému zjistil, že se v případě žalobce nejedná o první žádost. Předchozí žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie byla zamítnuta dne 29. 3. 2022, a to z důvodu uvedeného v ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Závěr správních orgánů následně potvrdil svým rozsudkem sp. zn. 15 A 52/2022 ze dne 8. 9. 2022 Městský soud v Praze a rovněž Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 7 Azs 289/2022 ze dne 12. 1. 2023. V průběhu řízení byla správnímu orgánu Policií České republiky poskytnuta písemná informace vztahující se k žalobci, informace byly poskytnuty v režimu utajení (stupeň „VYHRAZENÉ“). Dle žalovaného pak utajované informace popisují skutečnosti, na základě kterých nelze než dospět k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, respektive existuje důvodné podezření, že by tak mohl učinit. Následně správní orgán vydal napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti č. j. OAM-15590-37/PP-2023 ze dne 27. 5. 2024, neboť dospěl k závěru, že v případě žalobce je dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu občana Evropské unie dle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

14. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
15. Podle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*
16. Podle ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*
17. Podle ust. § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců *vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle ust. § 17 odst. 3 správního řádu *a z důvodu ochrany utajovaných informací a z důvodu ochrany jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, se v případech stanovených zákonem část písemností nebo záznamů uchovává odděleně mimo spis. Odděleně mimo spis se uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlášení do spisu nepoužijí.*
20. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
21. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
22. Podle čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

23. V prvé řadě nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné, když žalovaný důkladně a srozumitelně vypořádal všechny sporné otázky, a i dostatečně zkoumal dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jakož i zásah do nejlepšího zájmu žalobcova dítěte (str. 8-9). Zdůvodnil na str. 14 napadeného rozhodnutí, proč v daném případě bylo třeba upřednostnit ochranu veřejného zájmu (bezpečnost státu, ochrana veřejného pořádku) nad zájemem soukromým (zásah do soukromého a rodinného života, nejlepší zájem nezletilého dítěte). Dle názoru soudu se žalovaný neuchýlil jen k obecnému a prostému odkazu na existenci utajovaných informací, nýbrž v rámci stanovených mezí poskytl základní charakteristiku jednání žalobce, jež vyplývá z utajovaných informací. Žalobce pak rovněž v rámci ústního jednání vedeného u zdejšího soudu v totožné věci pod sp. zn. 15 A 52/2022 byl s bližší specifikací podstaty utajovaných informací seznámen. Městský soud v Praze má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, když žalovaný v intencích povahy utajovaných informací a s odkazem na relevantní právní upravu a judikaturu v dostatečné míře vyložil své úvahy, proč nemohl vyhovět žádosti žalobce.
24. Soud konstatuje, že se seznámil s obsahem utajované části spisu a seznal, že předmětné informace lze považovat za dostatečně konkrétní, věrohodné, přesvědčivé a relevantní pro závěr, že v případě žalobce byly naplněny podmínky zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl narušit veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že aktivity žalobce popsané v utajovaných informacích jsou dlouhodobého, trvalého charakteru a nelze předpokládat, že v nich žalobce dále nepokračuje, neboť se daných aktivit dopouštěl opakovaně až do doby blízké vydání rozhodnutí, tak rovněž není možné mít tyto informace za neaktuální. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů ohledně věrohodnosti, přesvědчивости a relevance utajovaných informací, ztotožňuje se zejména s hodnocením žalovaného, uvedeným na str. 4-5 a 11 napadeného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje. Soud má utajované informace za věrohodné a přesvědčivé zejména proto, že jsou v nich uvedeny zdroje, ze kterých informace pochází, jsou chronologicky řazené a důkladně popisují skutková zjištění policie. Informace jsou také relevantní ve vztahu k důvodu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterým je nebezpečí, které žalobce představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel.
25. Zdejší soud rovněž s ohledem na tvrzení žalobce vyplývající z článku „xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx? xxxxxxxxxxxx“ xxxx publikovaného dne xxx prověřil, že žádná z osob uvedených v predmĕtnĕm ělánku nebyla osobou zodpovĕdnou za zpracování a následnĕ stvrzenĭ správnosti utajovaných informací. Toto tvrzenĭ žalobce tak nemá žádný vliv na hodnocení věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance utajovaných informací. Rovněž je zjevnĕ, že novinový ělánek, který odkazuje pouze na „zdroje blĭzkĕ NCOZ“ a tvrzenĭ právního zástupce samotného žalobce, má pouze minimálnĭ důkaznĭ hodnotu v projednávanĕm pŕípade.
26. Kvalitou utajovaných informací se již v předchozích řízeních vedených se žalobcem zabývaly jak Městský soud v Praze (pod sp. zn. 15 A 52/2022), tak Nejvyšší správni soud (pod sp. zn. 7 Azs 289/2022), pŕičemž oba soudy dospĕly k závĕru, že informace, které žalovaný obstaral pro pŕípad žalobce splňují všechny na ně kladenĕ požadavky. Nevyšší správni soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2023, ě. j. 7 Azs 289/2022-49, ve věci předchozÍ žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, ke kvalitĕ podkladových utajovaných informací uvedl následující: „Nejvyšší správni soud se následnĕ v souladu s výše již citovanou judikaturou zabýval tĕž samotným jádrem věci, tedy tím, zda závĕry městského soudu a správních orgánů mají skutkový podklad v předložených utajovaných informacích. Pečlivĕ se s nimi seznámil a ve shodĕ s městským soudem dospĕl k závĕru, že judikaturou kladeným požadavkům na věrohodnost, přesvědčivost a vztah ke této věci dostojÍ a lze na jejich základĕ spolehlivĕ učinit závĕr o (potenciálním) bezpeĕnostním riziku plynoucím z pobytu stĕžovatele na území ČR v podobĕ pobytu přechodného. Danĕ informace poskytují dostatečný obraz o jeho dlouhodobĕm (nikoliv jednorázovém či dočasném) udržování činností a kontaktů s osobami z kriminálníhoho prostředí. V předložených utajovaných informacích je dostatečně podrobnĕ a přesvědčivĕ popsáno, z jakých podkladů a zdrojů Policie ČR vychází. Činnost a chování stĕžovatele jsou popsány (vĕetnĕ časových a místních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

údajů) způsobem, na základě, nebož bylo možno přezkoumat důvodnost informace v míře předpokládané shora citovanou judikaturou. Utajované informace pak ani neobsahují nesrovnalosti, které by vyžadovaly provedení dalších důkazů (doplnění skutkových zjištění), či vyvolávaly jakékoliv pochybnosti stran jejich účelového vytvoření.“ Ve věci vedené pod sp. zn. 13 A 22/2024 pak byla zajištěna nová zpráva, která již pouze aktualizuje informace ze zpráv předcházejících a rovněž splňuje zákonné a judikатурní požadavky.

27. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto pravidlo je jednou ze zákonných záruk ústavně chráněných principů spravedlivého procesu.
28. Jednou z výjimek z tohoto pravidla, o kterou jde v nynější věci, je situace, kdy podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek uvedených v ust. § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis. V takovém případě se může účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis (§ 36 odst. 3 správního řádu).
29. Podle ust. § 17 odst. 3 správního řádu a ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se odděleně mimo spis mj. uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Zákon rovněž stanoví, že na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se nepoužijí ustanovení o nahlížení do spisu.
30. V posuzovaném případě je zjevné, že žalobci nebylo upřeno jeho právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť vyjma utajovaných informací mu bylo umožněno do spisu nahlédnout. Co se týče utajovaných informací, tak z jejich obsahu vyplývá, že součást policie, která informace zpracovala, má za to, že seznámení žalobce s obsahem utajovaných informací by vedlo ke zmaření účelu utajení, proto již v utajovaných informacích uvedla, že žalobce nelze seznámit s jejich obsahem. Shrnutí obsahu těchto informací, které může být odtajněno a se kterým byl žalobce seznámen, je obsahem záznamu do spisu č. j. OAM-15590-30/PP-2023. V daném případě tedy nebylo nutné vyžádat si vyjádření orgánu, který poskytl podklady, neboť toto vyplývalo přímo z utajovaných informací a nadto bylo zřejmé, že jakékoliv seznámení žalobce s utajovanými informacemi ve větší míře, než bylo učiněno, by vedlo ke zmaření účelu jejich utajení.
31. Žalobce byl tedy v obecné rovině seznámen s utajovanými informacemi, a to do té míry, kterou určil orgán policie, který je vydal, a která je dle soudu dostatečná pro závěr, že žalobce by mohl narušit veřejný pořádek. Utajované informace podávají plastický, dlouhodobý a poměrně ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty žalobce v České republice rozvíjí ve vztahu k nebezpečnému kriminálnímu prostředí. Je zřejmé, že se nejedná o informace vypovídající o jednorázové aktivitě žalobce, ale naopak jde o mozaiku skutečností probíhajících dlouhodobě. Dle názoru soudu je z obsahu informace zřejmé, že nebezpečí ohrožení veřejného pořádku je u žalobce dáno i do budoucna, kdy toto vyplývá ze vzorce jeho chování v období od začátku jeho pobytu na území České republiky až do současnosti.
32. Soud má rovněž za to, že utajované informace se zakládají na zjištěních plynoucích z operační činnosti orgánů činných v trestním řízení, přičemž se podrobně věnují závadové činnosti žalobce. Naopak novinové články, na které odkazoval žalobce vychází pouze z tvrzení jiných závadových osob a jejich obsah neodpovídá obsahu utajovaných informací, ani proto tak žalobce nemohl být ani s určitými částmi utajovaných informací seznámen.

33. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31).
34. Městský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nezohlednil skutečné vazby žalobce ve vztahu k partnerce a zejména k jeho dceři, čímž došlo k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k domovskému státu. Při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se také klade důraz na nejlepší zájem dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). V souvislosti s poukazem na nejlepší zájmy dítěte lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020 – 29, dle něhož se „*lze domnívat, že nejlepším zájmem nezletilých dětí je žít v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, avšak omezení, které pro poměry nezletilých dětí plyne z rozhodnutí neudělit stěžovateli dlouhodobý pobyt (nemožnost osobního styku a péče o děti na území ČR ze strany stěžovatele), je přiměřeným důsledkem posouzení jednání samotného stěžovatele a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem.*“
35. Žalovaný v napadaném rozhodnutí vzal v úvahu na str. 9 a 14, že partnerka a dcera žalobce pobývají v České republice na základě českého státního občanství. Žalovaný dále posuzoval míru závislosti dcery na žalobci a materiální zajištění jeho rodiny. Žalobce v průběhu správního řízení, ani v žalobě, nepředestřel žádná specifika rodičovského vztahu k dítěti, např. potřebu zvláštní nadstandardní péče. Výše specifikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve svém odůvodnění dále uvedl, že „*...jak již Nejvyšší správní soud uvedl, tato kritéria však lze při posouzení přiměřenosti zohlednit pouze tehdy, pokud v řízení vyjdou najevo a jsou pro daný případ relevantní, a to právě z důvodu uplatnění výše uvedené povinnosti žadatele, aby sám tvrdil specifika svého soukromého a rodinného života. Rozsah a kvalita těchto informací pak přirozeně ovlivňují „hloubku“, s níž správní orgán posoudí přiměřenost zásahu.*“ Jak již bylo zmíněno výše, žádná takováto specifika žalobce netvrdil.
36. Městský soud tak uzavírá, že žalovaný dostatečně zohlednil zásah do rodinné a soukromé sféry žalobce, vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zvážil zájmy dcery žalobce, přičemž došel k závěru, že tyto zájmy nepřevažují nad ochranou veřejného zájmu.
37. Relevantní soudní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte za všech okolností. Naopak jak judikatura Evropského soudu pro lidská práva, tak Ústavního soudu jej vnímá opět jako příkaz k vyvažování různých protichůdných zájmů, resp. nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). To od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. Nyní projednávaná věc spadá i podle Ústavního soudu do posledně zmíněné kategorie řízení, v němž je zájem dítěte pouze jedním z mnoha kritérií.
38. Zdejší soud má za to, že v posuzovaném případě převažuje zájem státu na ochraně bezpečnosti a předcházení kriminality na straně jedné nad právem na ochranu soukromí a rodinného života

žalobce a příslušníků jeho rodiny na straně druhé. Závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, vyplynul z obsahu utajovaných informací, které soud považuje za věrohodné, přesvědčivé a relevantní. Žalobce dosud rozvíjí svůj rodinný život s partnerkou, občankou České republiky, a nezletilou dcerou, která je rovněž občankou České republiky. Zdejší soud si je vědom judikatury, která se týká povinnosti při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince, tj. vážit již zmíněný nejlepší zájem dítěte (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020 č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020 č. j. 5 Azs 343/2019 - 37). Tato judikatura však nejlepší zájem dítěte neabsolutizuje a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33). Dcera žalobce může na území dále pobývat a být v péči své matky, přičemž žalobce může rodinu nadále finančně podporovat ze země původu. Dcera a partnerka mohou rovněž žalobce v zemi původu navštívit. Samozřejmě se lze domnívat, že nejlepším zájmem nezletilých dětí je žít v harmonickém rodinném prostředí s oběma rodiči, avšak omezení, které pro poměry nezletilého dítěte plyne z rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU (nemožnost osobního styku a péče o dítě na území České republiky ze strany žalobce), je přiměřeným důsledkem posouzení jednání samotného žalobce a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem, kterým je zájem na zachování veřejného pořádku. V této souvislosti ani čl. 8 Evropské úmluvy nezaručuje cizincům, tudíž ani žalobci, právo pobytu na území České republiky bez splnění zákonných podmínek.

39. Žalobce se společensky škodlivé činnosti, která je podrobně popsána v utajovaných informacích věnuje dlouhodobě. Z obsahu utajovaných informací je zřejmá četnost, intenzita a dlouhodobý charakter závadného jednání. Žalobce nežije na území České republiky řádným životem, bylo by tedy v rozporu s veřejným zájmem umožnit mu další pobyt na území České republiky, když představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.
40. K žalobcem namítanému nezákonnému použití protokolu o podání vysvětlení na pracovišti Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016 č. j. 4 As 152/2016 – 37, ve kterém se Nejvyšší správní soud: „...*zabýval námitkou nepoužitelnosti úředních záznamů, kterou stěžovatel v této souvislosti vznesl. Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Judikatura Nejvyššího správního soudu však připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 As 112/2016 - 32; 6 As 73/2016 – 40; 1 As 81/2016) a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků výrazněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS).*“ V posuzovaném případě byl protokol o podání vysvětlení použit pouze k porovnání podkladů, které doložil žalobce a které mají prokazovat, že skutečně pečuje a podílí se na výchově a výživě své nezletilé dcery, ke které má silné citové pouto. Tímto porovnáním bylo jednoznačně prokázáno, že údaje, které dokládal žalobce, se zakládají na pravdě, toto porovnání ozřejmilo, že rozsah péče tak, jak ji popsal, není natolik zásadní. Žalovaný použil podání vysvětlení v duchu výše citované judikatury a v jeho postupu soud neshledal žádné pochybení.
41. Nad rámec soud konstatuje, že v předmětné věci byla zákonná zástupkyni dcery žalobce doručena výzva podle ust. § 34 s. ř. s., na kterou však nijak nereagovala.
42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Opakovaným návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se soud nezabýval, neboť rozhodl ve věci samé

43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
44. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a této osobě tak žádné přiznatelné náklady nevznikly, o přiznání nákladů ani osoba zúčastněná na řízení nežádala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2024

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.